

GEHEIMEN VAN EEN DIEF

VALS BEWIJS

JONAS BOETS

Salto

Boets, Jonas
Geheimen van een dief. Vals bewijs

© 2026 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets
www.standaarduitgeverij.be

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Coverfoto: Adobe Stock, bewerking van foto's van Visual Background en Keitma
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: spanning, misdaad

D/2026/0034/182
ISBN 978 90 02 28756 5
NUR 284

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen
van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining
(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

De sirenes in de verte klonken dof onder mijn hoofdkussen. Ik deed mijn ogen open en schoof kreunend het kussen van mijn hoofd. Ik nam me voor die avond vroeger in mijn bed te kruipen. Of liever: vroeger in mijn bed te kruipen en niet tot ver na middernacht series te kijken in bed. Zuchtend duwde ik mezelf overeind en wreef mijn ogen uit. Het hotel waar we waren beweerde dat het vijf sterren had, maar dan mochten ze hun ramen weleens van geluiddicht glas voorzien. Ik deed de gordijnen open en liet het zonlicht binnen. In de verte zag ik de zwaailichten van de lawaaimakers die me hadden gewekt. Moest dat echt zo vroeg in de ochtend? Een vervelend gevoel be kroop me terwijl ik de route van de zwaailichten volgde. Ik pakte mijn telefoon. Negen uur, zo vroeg was het dus ook weer niet. Ik rekte me uit en liep naar de badkamer. Ik liet het water van de douche lopen en voelde mijn telefoon trillen in mijn hand. Een nieuw bericht. Ik keek naar het schermpje en liet bijna mijn telefoon vallen.

THIBAUT CATHERIN

Ik heb de gegevens.

Snel las ik het bericht. Was het eindelijk gelukt? Ik stuurde meteen terug.

RIEMA

Stuur maar door.

Thibaut was een journalist die ik een paar weken geleden had gecontacteerd. Hij had een artikel geschreven over een roofmoord van zo'n twaalf jaar geleden. Over de zaak was weinig bekend, maar nu was er een kroongetuige opgedoken. Iemand die erbij was geweest, maar daarna om veiligheidsredenen moest onderduiken. Ze had een andere identiteit gekregen via een getuigenbeschermingsprogramma en was van de aardbodem verdwenen. Tot nu. Haar anonieme getuigenis had meteen mijn aandacht getrokken, want ik wist wie die getuige was. Mijn moeder.

De deur van mijn kamer vloog plots open. Ik schrok op en vergrendelde snel mijn telefoon. Elias kwam binnengestormd.

‘Tijd om op te staan!’

Ik had een haat-liefdeverhouding met mijn broer en zijn ochtendhumeur. Of hij nu weinig of veel had geslapen, hij werd wakker met een glimlach. En met een tomeloze energie die hij meteen kwijt moest. Meestal bij mij.

‘Ik ben al wakker.’

Elias keek op zijn horloge.

‘Nu al?’

‘Ik werd gewekt door de sirenes. Jij niet?’

‘Ik ben al twee uur wakker. Ik ben net gaan zwemmen.’

Ik keek hem liefdevol aan. Ondanks zijn vrolijkheid zo vroeg in de ochtend was ik blij dat hij weer in mijn leven was. Ik had er geen spijt van dat ik hem had meegenomen naar Zuid-Frankrijk, waar we als koningen leefden van het geld dat ik met een vervalste schoolbeurs had buitgemaakt. Dat was een van mijn beste plannen ooit geweest. Riskanter dan de inbraken die ik gewoonlijk pleegde, maar efficiënter en vooral winstgevender. Ik merkte wel dat ik lui werd van rijk zijn. Elke dag ontbijten op de kamer, 's avonds aanschuiven op restaurant en overdag

kiezen of ik ging zwemmen of golfen. Ik was er snel aan gewend geraakt.

‘Het is de bedoeling dat je onder de douche gaat staan’, zei Elias met een knik naar de badkamer.

Ik lachte even naar hem en keek opnieuw naar mijn scherm. Ik had antwoord gekregen van Thibaut.

THIBAUT CATHERIN

Ik zet alles op mail.

Hij had echt de gegevens van mijn moeder. Ik kon het bijna niet geloven. Toen ik de waarheid te weten was gekomen over mijn ouders, was ik meteen op zoek gegaan naar mijn moeder, de enige van de twee die nog leefde. Ik had alleen maar een vage herinnering aan haar toen ze mij als klein meisje met mijn broertje op pad stuurde. Ik wilde haar dolgraag terugzien, maar ik wist niet waar ik moest beginnen te zoeken. Tot ik het artikel zag en ik meteen contact opnam met de journalist. Hij had met mijn moeder gesproken, hij wist dus hoe ik haar kon contacteren.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Elias. ‘Het lijkt of je een spook hebt gezien.’

Ik twijfelde. Ik wilde Elias geen valse hoop geven. Hij had geen herinneringen meer aan onze moeder, hij was toen nog te klein. ‘Niets. Ik was mijn ontbijt aan het kiezen.’

Elias keek me onderzoekend aan, niet overtuigd van mijn antwoord. Hij keek naar mijn telefoon om een glimp op te vangen van waar ik mee bezig was. Ik schermde mijn telefoon zorgvuldig af en Elias drong niet aan.

Ik wilde mijn pyjama uitdoen en in de douche stappen, maar

het lawaai van de sirenes werd steeds luider. Elias liep naar het raam en keek naar buiten.

‘Vreemd. Ze stoppen voor het hotel.’

Ik ging naast Elias staan en telde de politieauto's die bij de ingang van het hotel stonden. Vijf, dat was geen routinecontrole. Elias drukte zijn gezicht tegen het raam om alles goed te kunnen zien, als een kleuter die gefascineerd is door de uniformen en het gezag van de gerechtsdienaars. Ik was die fascinatie allang kwijt. Te veel blauw op straat zorgde bij mij onmiddellijk voor argwaan.

‘We moeten hier weg.’

‘Wat?’

Elias keek me lachend aan. Hij had een zorgeloze jeugd gehad, ik niet. Hij had nooit geleerd om iemand te wantrouwen die te nieuwsgierig was naar je doen en laten. Hij had nooit de angst gevoeld om betrappt te worden terwijl je een kluis kraakte of een alarminstallatie probeerde te omzeilen. En hij had vooral nooit geleerd om te vluchten voor de politie.

‘Doe je schoenen aan. We vertrekken nu.’

Ik wachtte niet op een antwoord en graaide naar de kleren op de stoel naast mijn bed. Op elk ander moment zou ik ze hebben laten wassen, nu maakte het niet uit of ze bezweet waren of niet.

‘En onze spullen?’ vroeg Elias.

‘Neem alleen je identiteitskaart en je geld mee. De rest laten we achter.’

Elias keek me verbluft aan.

‘Maar waarom? We hebben toch niets misdaan?’

Ik stak mijn hoofd door een hoodie en liep naar de kluis.

‘Dat wil niet zeggen dat ze niet achter je aan kunnen komen.’

Ik deed de kluis open en nam de verschillende paspoorten die klaarlagen, samen met een grote hoeveelheid cash. Ik stopte alles in een kleine heuptas en ritste die dicht. In de hal wurmde ik mijn voeten in mijn sneakers. Elias stond nog steeds verbouwereerd naar me te kijken.

‘Haal je schoenen!’

Elias keek me hulpeloos aan. Ik keek naar mijn kamer. In andere omstandigheden zou ik al mijn sporen wissen, maar daar was geen tijd meer voor. Ik nam de hand van Elias en trok hem mee. Ik moest even de grote zus spelen.

‘Wacht!’ riep Elias.

‘Wat?’

‘De douche loopt nog.’

Ik rolde met mijn ogen en liep de deur uit. Ik spitste mijn oren. Er was meer rumoer dan gewoonlijk in het hotel. Dat was geen goed teken. We liepen naar de kamer van Elias, verderop in de gang.

‘Open je deur.’

Elias was zenuwachtig en sukkelde met zijn keycard. Ik probeerde rustig te blijven en de kaart niet uit zijn handen te rukken. Mijn broer mocht niet blokkeren. Ondertussen hield ik de deur van de trappenhal in de gaten. Het lawaai kwam daarvandaan, er liepen veel mensen op de trappen. Dat kon alleen de politie zijn, want de hotelgasten namen altijd de lift.

De deur ging open. Ik duwde Elias naar binnen. In een glimp zag ik nog een uitgestoken pistool uit de deuropening van de trappenhal komen. Ik had gelijk.

Hijgend drukte ik mijn rug tegen de deur. In de gang hoorde ik de laarzen van de agenten stommelen. Ze mikten niet op de

verrassing, wel op de overrompeling. Ik hoorde hoe ze naar mijn kamer gingen en daar luid op de deur bonkten.

‘Openmaken!’

Elias keek angstig naar mij, en voor de eerste keer die ochtend slaagde ik er niet in om mijn eigen zenuwen te verbergen. Ik wilde hem geruststellen, maar dat lukte niet. Omdat ik zelf bang was.

Wat was er aan de hand?

ZO METEEN

Ik opende de deur en keek de gang in. De agenten waren allemaal in de kamer. Lang zouden ze daar niet blijven, we moesten meteen vertrekken.